

A hullatetováló

A hullatetováló nem volt mindig hullatetováló. Eredetileg más, hasonlóan szép hivatásnak élt. Egyetemi adjunktusként főleg a szlovákiai magyar irodalom történetével foglalkozott. Azelőtt meg gyerekeket tanított szülővárosa egyetlen magyar iskolájában. Amikor az egyetemre került, őszintén örült, hogy végre főállásban foglalkozhat az irodalommal. Aztán rájött, hogy az nem is egészen úgy van, hogy nem oda Buda, s nem oda egyetemi város sem. Az egyetemi könyvtár kisebb volt, mint a sajátja. Legalább nyolcféle tárgyat oktatott, kedvenc diszciplinájára, fő kutatási területére alig jutott energiája. Majd jöttek a bizottságok, tanácsok, testületek, gyűlések, az adminisztráció, a publikálás és a konferenciák. S amikor már cseppnyi ideje sem maradt, még olvasni sem – csakis autóvezetés közben, a zöld hegyek közötti kanyarokban lapozgathatta könyveit –, finoman jelezték odafönről, hogy ideje lenne doktorálni. Jó. Doktorált egyet. Egy kicsit, egyetemet. De aztán nagyobbat is kellett. Belevágott, tanult, írt, s amikor már majdnem nagyobbat is doktorált, akkor kevésbé finoman és kevésbé hivatalosan jelezték, hogy nem oda Buda és nem oda egyetemi város és nagyobbat doktorálás sem. Mert akkor kétségbevonhatatlan papírja lenne arról, hogy ért a hivatásához, az pedig más hozzáértők állásaira nézve fenyegetésként minősíthető. Megígérte hát, hogy ő bizony nem fenyegeti senki nyamvadt pozícióját, amely a piramisok stabilitásával rendelkező állami bértábla szerint alig pár száz talléros többletbevételt biztosít szegény, a fenyegetettség miatt állandó stresszben élő, vitathatatlanul magasan képzett kollégáinak, s nyomatékkal otthagya az egyetemet. Eleinte utcaseprésből, majd utcazenélésből, később útburkolásból tartotta fenn magát, s bővítette könyvtárát. Esténként, hétvégeként szorgalmasan olvasott, tanult, írt. Mivel azonban egyik munka sem hozott eleget a konyhára, noha mindegyik munkakörben többet keresett, mint adjunktusként, elkezdte bújni a hirdetések. Talált is egy érdekeset. Vadonatúj szakma! Teljesítménybérezés! Nincs állami éhbéértábla! Jelentkezett. Felvették. Hát így lett belőle hullatetováló. Előbb külföldön, később idehaza is. Amikor aztán odaállt az illetékes bizottság elé nagyot doktorálni, a bizottság minden tagja csodálkozott, mit keres ott. Hiszen már hullatetováló, nem adjunktus. S bár disszertációja az első változathoz képest kifejezetten jó, hatalmas szakmai fejlődésről tanúskodik, minek egy hullatetoválónak doktori titulus?! Miért – kérdezett vissza –, minek egy hullának tetoválás? És mégis minden hullának joga van tetováltatnia magát. Ugyanúgy megilleti ez a jog, mint bárki mást. Mivel azonban a bizottság sem a joghoz, sem a hullatetováláshoz nem értett, tagjait lehetetlen volt meggyőzni. A hullatetoválónak rá kellett jönnie, hogy bizony ő itt nem fog nagyobbat doktorálni szlovákiai magyar irodalomból. Összekapta magát, s egy másik neves egyetemen három éven belül ledoktorált hullatetoválásból, s nemsokára az ország legjobb, legművészibb hullatetoválója lett. Rövid időn belül docensként, azt követően professzorként tanított az ország legrangosabb egyetemének hullatetováló tanszékén. Ő írta meg az első elméleti és módszertani tankönyvet, s valamivel később a hazai hullatetoválás addigi

történetét is. Időközben roppant módon divatba jött a hullatetoválás. Történt egyszer, hogy egy fiatal pszichopata irodalomtörténésznek ugyanaz a bizottság utasította el a disszertációját, amelyik a hullatetoválóét. Ez az ideggyenge, fiatal irodalomtörténész bosszúból legyilkolászta a bizottság minden tagját. A spenót hatodik kötetével verte őket halálra. Az állam térdig köztisztelőben álló elnöke a nép szavának és a divatnak engedelmessé poszthumusz khithünthethéskhenth a legművészibb tetoválást adományozta az ünnepélyes búcsúszertartáson a tudósoknak. Ezeket a kitüntető tetoválásokat történetünk főhősénél rendelte meg az elnöki hivatal. Ő, az ország legművészibb hullatetováló professzora napokig tervezett, készült, rajzolta vázlatait, magyarul húzta az időt, mint Odüsszeusz felesége a kérők agyát, s amikor a tetemek már oszlófélben, tehát tetoválhatatlan állapotban voltak, úgy döntött, demonstratív nem vállalja a megbízást. Mert minek a hulláknak tetoválás?! Hát még az ilyeneknek! Így esett, hogy a hullatetováló másnap visszatért szülővárosába, s tudományos és művészi karrierjét feladva visszavonult kedvenc könyvei közé. Végre van ideje játszani két szép szlovákiai magyar gyermekével. Nem tetovál és nem ír tanulmányokat az irodalomról. Csak olvas. Mert szeret olvasni. Felesége tartja el. Boldog.

